

XI.

Để kết thúc giờ giáo lý cho thiếu nhi, Kỳ Sơn cho các em lập lại những lời nguyện mà anh đọc trước, chúng đọc lặp lại theo sau:

- *Lạy Thiên Chúa là Cha nhân hậu. Cảm ơn Cha đã sinh ra chúng con, cho chúng con sống, và lo liệu cho chúng con mọi việc. Chúng con xin ca ngợi Cha và chúc tụng Cha. Amen.*

Anh bắt một bài hát, các em cùng nhau hát vang một cách hồn nhiên và vui tươi. Ngôi nhà thờ nhỏ sinh động hẳn lên.

Làm dấu xong, anh cho các em ra về. Các em ùa ra sân rộn rã.

Buổi chiều nắng còn đọng lại trên những chiếc lá xanh lung linh trong làn gió nhẹ nhẹ.

Kỳ Sơn vào nhà cởi bỏ chiếc áo dòng đen, anh đi vào thôn xóm. Ghé nhà bà Bảy bán tạp hóa, anh hỏi thăm vài câu. Đến tiệm hớt tóc của ông Hai Phục, anh trao đổi với những người đàn ông ở đó một vài câu chuyện. Thấy anh đến, mọi người vui vẻ đón tiếp. Người miền quê nghèo nản chất phát thích nghe anh kể truyện đọc được trong sách vở báo chí, bất cứ là chuyện gì, biết thế, mỗi lần đến, anh thường có vài câu chuyện làm quà cho họ vui vẻ cười nói, bàn tán với nhau sôi động thoải mái.

Trẻ con gặp anh: “Thưa thầy đi chơi!”, người lớn: “Thưa thầy...” một cách kính nể.

Hôm nay anh dự định thăm nhà chị Hai Sen và Bác Bảy Đàng. Cả hai người đều bệnh nặng. Anh đến, vừa thăm, vừa cho họ chút gì đó, vừa xem có thể trong khả năng, chữa bệnh cho họ được chăng.

Chị Hai Sen nằm trên võng. Bước vào, anh lên tiếng:

- *Chào chị Hai! Chị đã khỏe được chút nào không?*

Chị cố ngóc đầu dậy:

- *Thưa Thầy... ! Hôm nay tui đỡ hơn hôm qua.*

Giọng chị mệt nhọc, nhưng miệng vẫn cố nở một nụ cười tuy héo hắt.

Kỳ Sơn ngồi xuống bên cạnh:

- *Chị cứ nằm nghỉ! Tốt lắm! Tôi mừng lắm!*

Anh xem mạch từng tay chị, nhìn mặt, hỏi han và xem xét như một lương y, bởi trong chương trình học nội khí, phải học từ Kinh Dịch trở đi, trong đó có phần Y lý, tuy ít, nhưng đủ dùng cho những trường hợp bệnh lý thông thường.

Xong đâu đó anh cười thật tươi:

- *Đúng vậy chị Hai! Khá hơn nhiều rồi!*

Anh lần mò trong giỏ đệm mang theo bên mình:

- *Tôi thưởng cho chị đây! Ít gạo, ít tiền. Chị mà khỏe hơn, tôi thưởng cho nhiều hơn nữa.*

Chị Hai rung rung; anh không để cho chị xúc động, quay sang hỏi đứa con gái của chị đủ thứ việc.

Bầu không khí anh mang đến, có cái gì âm áp, nồng nàn, làm cho gia đình chị phấn khởi và hăng hái. Những người phụ nữ hàng xóm láng vảng chung quanh cũng thấy vui.

Anh từ biệt, rồi đến nhà bác Bảy Đàng, nằm sâu trong thôn xóm heo hút vắng vẻ và mờ tối. Qua hai chiếc cầu khỉ lắt léo khó đi, ngôi nhà lá nằm một mình giữa đám dừa nước và các chòm cây hoang dại um tùm, cách xa hàng xóm, có gọi lớn tiếng cũng không ai nghe ra.

Kỳ Sơn lặng lẽ bước vào căn nhà trơ hươ như một chiếc chòi lá rách bươm. Bác Bảy nằm trên một chiếc giường ọp ẹp ngủ vùi mê mết.

Nhà chỉ có hai người, bác gái có lẽ còn chặt củi trong rừng, để lại bác trai nằm đơn độc như một chiếc lá rụng thui thui và tàn tạ.

Vào nhà, anh len lén gỡ cái mùng cũ mèm, và quơ mấy cái khăn đem xuống bờ kênh giặt. Anh lấy xà bông đã đem theo ra, và bắt đầu làm việc, anh vừa giặt đồ vừa nói chuyện với chúng.

Giặt và phơi xong, anh vào nhà. Bác Bảy vẫn còn mê nhọc nhắm mắt. Anh dọn dẹp nhà cửa, lấy trong giỏ đệm ra ít cá khô, gạo, gói tiền; cẩn thận anh đặt dưới chân giường cho hai bác.

Anh nhẹ nhàng xem mạch, sờ trán, bóp tay chân bác, và nhân tiện, anh truyền nội khí cho bác. Xong anh nhìn khắp nhà một lượt rồi ra về mà bác vẫn không hay biết gì.

Anh đi vòng xóm dưới, rồi men theo bờ kênh trở về nhà thờ.

Về đến nơi, anh thấy vài ông biện và một số giáo dân lớn tuổi tụ họp tại sân nhà thờ. Họ nhỏ to bần bạc, thấy anh về, họ lấm lét giải tán, còn lại một ông biện già râu tóc bạc phơ chờ anh.

Khi anh vào nhà, ông biện già đi theo sau.

Kỳ Sơn thấy là lạ. Mời ông ngồi, anh rót nước vui vẻ mời ông uống. Ông uống mà ngật ngừng lúng túng.

Thấy ông có vẻ gì ngại ngại sợ sệt, không dám nói, Kỳ Sơn chờ đợi một lúc rồi nhất định hỏi:

- *Thưa bác! Bác định nói với con điều gì vậy?*

Ông biện gia cười bẽn lễn, hàm răng chẳng còn mấy cái tạo nên một vẻ ngây thơ mộc mạc đến tội nghiệp, râu tóc bạc phơ, da nhăn, dáng người thấp bé gầy còm càng làm cho ông thêm vẻ an phận chịu đựng mà không than trách.

- *Thưa Thầy!..*

Ông im bặt.

Kỳ Sơn cười thông cảm:

- *Kể con là con cháu, xin bác cứ thẳng thắn và tự nhiên nói.*

Ông biện nhìn lên trần nhà, ông rút khăn choàng tắm lau mồ hôi lấm tẩm trên trán rồi cười đơn sơ.

- *Dạ!..*

Kỳ Sơn kéo ghế xích lại gần ông già, nhỏ nhẹ:

- *Con đây! Bác cứ nói, cho dù bác rầy la, con vẫn nghe mà! Chắc có cái gì khó nói lắm hở bác?*

Ông biện gia gật đầu như trút được phần nào gánh nặng, ông bạo dạn hơn:

- *Thưa Thầy... khó quá!... dạ!..*

Kỳ Sơn cổ vũ:

- *Rồi! Con nghe đây. Khó thiệt! Nhưng khó cách nào con cũng vẫn nghe.*

- Anh hơi đoán ra điều gì đó không hay cho anh.

Ông biện đã nói được sau khi hít thở một hơi dài:

- *Xin thầy nghe đừng buồn! Có một bọn người ở đâu đến điều tra về thầy lúc thầy đi thăm họ đạo.*

Kỳ Sơn bình tĩnh:

- *Xin bác cứ nói tiếp!*

- *Dạ!... Bốn người đàn ông, ba người đàn bà, họ hỏi trong xóm về thầy đủ thứ chuyện.*

Kỳ Sơn:

- *Vậy bây giờ họ đang ở đâu?*

- *Dạ! Khi bà Bảy Nàng, con út Nhỏ chạy lên cho tui hay, tui với biện Thom xuống thì họ nói họ đi về. Tui không tin, vì bây giờ trời tối rồi, còn xe nào chạy nữa đâu mà về!*

Kỳ Sơn im lặng suy nghĩ và cố phán đoán. Ông biện già tiếp tục:

- *Tui nghi họ còn ở lại đâu đó.*

Kỳ Sơn hỏi:

- *Họ không muốn gặp con trực tiếp à?*

- *Thưa thầy! Tui tui có biểu, nhưng họ không chịu. Chắc có cái gì đó. Họ nói họ là những giáo dân ở một họ đạo xa.*

Đêm hôm đó, Kỳ Sơn có cảm giác như có người tới lui ở khu vực nhà thờ, nhưng anh không chắc lắm.

Buổi chiều hôm sau, các ông biện tụ họp nhau lại ở nhà Kỳ Sơn, họ bị kích động mãnh liệt.

Các ông kể lại cho anh biết, nhóm bảy người hôm trước đã ngủ lại ở một nhà giáo dân, và đã gặp các ông biện, để nói một câu chuyện “kỳ cục” về Kỳ Sơn, các ông kể dài dòng nhưng tóm tắt như sau:

Họ đạo của bảy người là Phước Lộc, giáp ranh giáo phận LX-VL, nhưng họ đạo gồm các giáo dân thị tứ, có một số lớn đi làm ăn xa, nhất là lên thành phố làm thuê kiếm sống. Trước đây có người trong họ đạo biết đến Kỳ Sơn, nhưng khi họ lên thành phố làm ăn, họ giật mình vì phát hiện anh trên đó, sống bay bướm, ăn chơi và lãng nhãng tình cảm với một cô gái con nhà có đạo tên là Phan Thùy My. Nhiều người trong họ đạo Phước Lộc cũng đã theo dõi và thấy đúng như vậy, nên theo lời khuyên của cha sở, họ viết thư tố cáo với cha Bề trên Đại chủng viện giáo phận LX. Họ làm thế vì lương tâm của con chiên chân chính, muốn xây dựng Giáo hội. Ngày tháng trôi qua, chẳng những không thấy Kỳ Sơn thay đổi, hoặc bề trên có biện pháp, mà còn thấy Kỳ Sơn đi xa hơn nữa. Mới đây, một cô gái ở thành phố tên Đào Thị Trâm Thy, có bà con với một gia đình trong họ đạo Phước Lộc, khi nghe nói về Kỳ Sơn, đã từ ngạc nhiên cho đến tức giận rồi cung cấp hết những gì cô ta biết về Kỳ Sơn: đàn điểm, ăn chơi, thác loạn, gian trá, cặp bồ với đủ hạng gái, trong đó có chị họ của cô ta. Cô ta cũng có mặt trong số bảy người đến đây, khi nhìn thấy anh từ xa, cô kêu lên: “*Đúng rồi! Không làm lẫn với ai được!*”. Họ còn nói, nếu bề trên không làm thì họ sẽ vạch mặt Kỳ Sơn cho mọi người biết.

Kỳ Sơn rất đổi bối rối. Một ông biện nói:

- *Họ đòi tui tui phải đuổi thầy đi. Tui tui bênh vực thầy hết mình mới sinh ra chuyện ầu đả.*

Một ông khác:

- *Tui tui đuổi thẳng họ về. Họ ra về còn hăm dọa “sẽ làm cho ra lẽ, cho sáng mắt các ông ra”*

Kỳ Sơn im lặng. Dù biết rõ câu chuyện rồi cũng đến lúc sẽ phải xảy ra theo chiều hướng như thế này. Nhưng anh vẫn bồi rối tốt cùng.

Các ông biện thì thương anh quá! Tin vào anh tuyệt đối. Một ông nói với các ông còn lại kia:

- *Làm sao có chuyện đó? Thầy đang ở với họ đạo mình, làm sao có mặt ở thành phố mà ăn chơi cho được! Họ muốn kiếm chuyện...*

Một ông to lớn khua tay nóng nảy:

- *Bọn đặt chuyện! Hôm qua có tui, tui quậy nát!*

Ông biện đứng đầu họ đạo bình tĩnh hơn:

- *Đừng vội! Có bọn mình không ai dám làm gì thầy mà lo! Đừng nóng nảy kéo sinh gương mù gương xấu cho giáo dân trong họ. Nhất định là không có chuyện bậy bạ đó rồi, nhưng phải đợi xem đây là chuyện gì.*

Kỳ Sơn gật đầu:

- *Phải! Các ông cứ bình tĩnh!*

Im lặng một lúc, anh nói tiếp:

- *Nếu tôi không ở đây được, thì có vị khác đến phục vụ, lo gì! Cứ bình tĩnh xem!*

Từ hôm đó trở đi, giáo dân cứ thay nhau đến, kẻ hỏi, người thăm, kẻ tỏ vẻ phẫn nộ, người lớn tiếng bênh vực, có người an ủi... thậm chí có một số bà ồn ào chửi rủa, và hăm dọa tìm cách ngăn cấm nhóm bảy người trên đến họ đạo lần nữa bằng mọi hình thức cứng rắn, không trừ bạo lực.

Đại diện các ông biện đã đến gặp cha sở họ chánh để trình bày. Đích thân Kỳ Sơn cũng đến gặp ngài. Nhưng ngài cũng như Kỳ Sơn, cứ bình tĩnh chờ xem và trấn an giáo dân họ đạo.

Tuy nhiên, anh không ăn ngủ yên hàn và làm việc chăm chú được. Anh cầu nguyện và thao thức. Anh nghĩ, giáo dân họ Phước Lộc làm đúng. Cái khó là ở anh mà thôi. Nhưng anh bỗng giật mình, vì nghĩ rằng mình cũng có chút gì vương vấn với Thùy My. Thật đáng xấu hổ! Nhưng nhất thiết phải tìm cho ra giải pháp.

Anh cân nhắc: hoặc ba mẹ phải chịu trách nhiệm, hoặc mình phải ra đi.

Sau một vài tuần, anh xác định rằng, ra đi là cách tốt nhất.

Nhưng anh cứ mãi giằng co giữa trách nhiệm và nỗi xót xa luyến tiếc.